

Conserva (el) Tori

L'editorial del mes de maig

En èpoques de crisi, quan no n'hi ha ni cinc de calaix, un dels elements que, sens dubte, resulten més barats és el paper i el llapis. I, amb el suport informàtic digitalitzat, si no s'imprimeix el volum d'idees virtuals i volàtils encara és més infinit. Aquesta és la sensació que suscita el referèndum sobre el futur del teatre Conservatori, a mig camí entre els projectes de planificació ambiciosa del Pla d'ordenació urbana que hi ha sobre la taula i la voluntat ciutadana i els usos socials i culturals de l'equipament. I, és clar, en una ciutat amb projectes i equipaments més premiats que celebrats per la ciutadania, el referèndum (votar, això que ara no està de moda a les Espanyes) sembla el més raonable per no cagar-la i haver-se'n de penedir a posteriori.

Ben pensat, doncs, per part del govern municipal. No ens volem ni imaginar, però, que, un cop enderrocat, a l'espai de Sant Domènec s'hi erigís un espai comercial amb locals buits i els manresans enyoressin l'esplendor cultural d'un teatre que, també val a dir-ho, ha comptat amb una inversió i un manteniment mínims des que el Kursaal és l'espai estrella. En tot cas, la participació ciutadana s'agraeix en una etapa de marcada desídia en l'àmbit cívic. I més quan la suma d'esforços és capaç d'aglutinar diverses veus i donar sentit a equipaments i idees. Ho hem vist en les últimes setmanes, en què el Conservatori ha agafat una dimensió insospitada. El Galliner, veïns, entitats diverses i gent de partits -entre els quals, el candidat socialista Felip González que, últimament, no se'n perd ni una- han iniciat una campanya a favor de la conservació. Els partidaris de l'enderrocament, de moment, deuen ser aquella majoria silenciosa que no diu ni ase ni bèstia. El 10 i 11 de maig veurem què passa.

Il·lustració: Maria Picassó